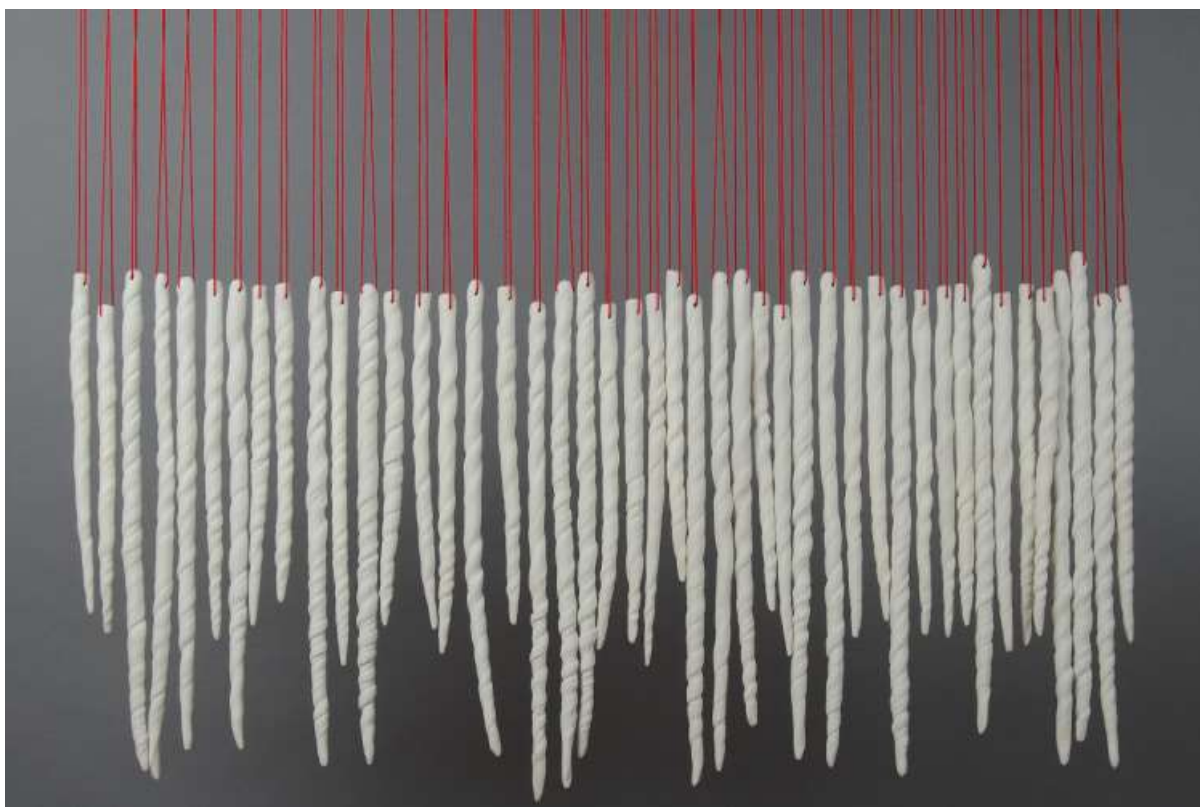

"De fils i porcellanes" de Mia LlauderObras inspiradas en **textos** del libro *Passamaneria* de **Pruden Panadès**

Del 13 de junio de 2021 al 9 de enero de 2022. Sala del proceso textil

Mia Llauder es ceramista formada en Barcelona (Escola Massana y Escola la Llotja). En la última década ha expuesto en museos, galerías y centros de arte de muchas ciudades europeas. En la mayoría de sus obras combina delicadas piezas de porcelana con textil (hilo, blonda, cinta de satén, tul y terciopelo) y otros materiales, todo en blanco y rojo.

Pruden Panadès estudió Historia del arte y trabajó algunos años como docente. Des de los años ochenta se dedica a la gestión cultural, dirigiendo el Centro Cultural de Granollers. Su primera novela fue *Cosins de Tarzan*. La segunda fue *Passamaneria* y también ha escrito dos cuentos infantiles: *Errata* y *El pot*. Su obra más reciente es *Corró d'Amunt*: cuaderno de notas, donde describe este pequeño núcleo de Les Franqueses del Vallès. También colabora en la revista *Vallesos* y en *núvol.com*.

El recorrido

Las siete obras que podéis ver en la muestra "De fils i porcellanes" están inspiradas en algunos de los textos del libro *Passamaneria*.

A continuación los reproducimos para que podáis hacer el recorrido por la sala del proceso textil, contemplando las piezas y leyendo cada texto escogido por Mia Llauder en su proceso de creación:

1

Després de les tiges (text 39)

Goma elàstica y porcelana. 1280° C

Després de les tiges, dels draps més vells se'n faria paper. I era en aquella superfície fèrtil per la immundícia que, de vegades, es feien trobadisses les paraules per explicar el món.

Com si fos el primer dia.

C. SALMERÓN, 25
08222 TERRASSA
(BARCELONA)

T. 937 315 202
info@cdmt.cat
www.cdm.t.cat

2

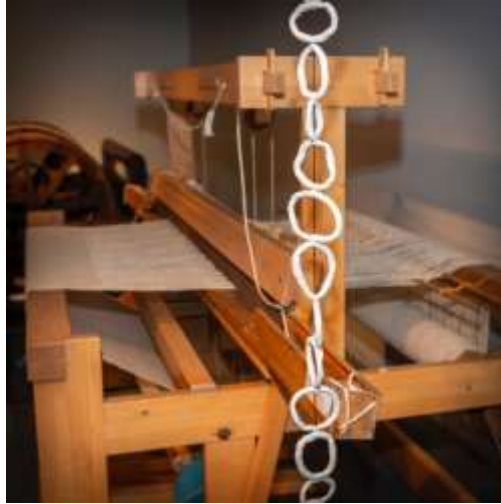
Tibes un cap (text 7)

Hilo de algodón y porcelana. 1280° C

Tria el fil i hi fas un tall sec amb el bec, et cal una basta no poc ni molt llarga, sense ble.

Tibes un cap, hi fas un nus amb Un dit, acluques l'ull, i l'altre cap cap endins del forat xic. Ha d'entrar dret com un camell d'aquells de l'antigor.

Amb això i un didal de metall, gosa començar el teu aixovar.

3

Tan no res (text 1)

Hilo de algodón y porcelana. 1280° C

Mala peça a la boca. Paraules sense vernís, mala tria començar pels descosits. Difícil fer rimar els sargits o lloar l'apoteosi del boixet i els seu soroll d'aigua.

L'aigua és música sense numerar.

Començar pel revers i aturar-se en el que no es veu, sense nusos, tan no res, tan poca cosa que no té ni nom, només el pes invisible de l'obvietat.

Aventurat anar pel món amb un cabàs fet d'espart o de medul·la d'innocència. Llenca antiga de mal dir amb un tascó a la veu o una pedra entre les dents. Com un assaig per parlar net damunt dels oratges de cartó o les tempestes de fireta.

Drecera estranya entre el mar i el vesc.

4

Es fan repunts amb fil d'acer (text 35)

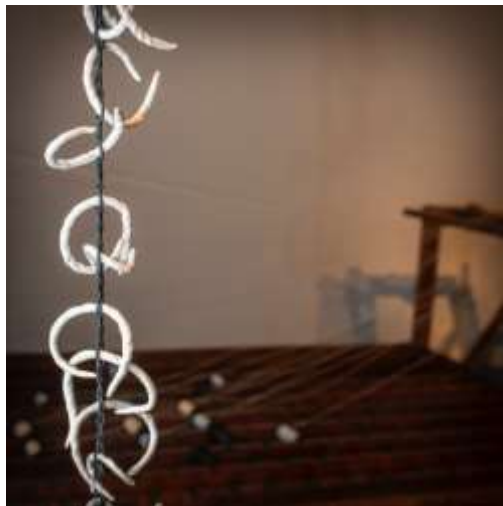
Acero, tul, hilo, blonda y porcelana. 1280° C

- Es fan plantilles a mida amb paper de vidre.
- S'apedacen males conciències (demaneu-ne pressupost).
- Es retoquen màscares.
- Es canvien cremalleres per forrellats.
- S'arrenquen galons.
- Es decoren tots els botons.
- Es broden escuts a la pell.
- S'estrenyen nusos (de corbata).
- Es fan blondes de filferro.
- Es cusen -per encàrrec- punxes al coixí.
- Es reciclen jerseis de guerra.
- Es fan fundes de míssil.
- Es teixeix roba interior d'espart.
- Es fan repunts amb fil d'acer.
- Es reblen bragues.
- Es regiren abrics i es fan canvis de jaqueta.

I com a obsequi de la casa: un parell d'ous de sargir, passats per aigua de baladre.

C. SALMERÓN, 25
08222 TERRASSA
(BARCELONA)

T. 937 315 202
info@cdmt.cat
www.cdmt.cat

5

Sense trencar-se (text 18)

Goma elástica y porcelana. 1280° C

Ignorava que un dia hauria de descobrir la qualitat elàstica de l'amor. Que aquella pulsio podia prendre formes planes o tubulars, però que sempre s'estenia sense trencar-se, suportant fins i tot amors inesperats.

Veí de la flexibilitat del muscle, l'amor era fet de la discreta efectivitat del tendrum i les seves fibres refinades.

Els nens carregaven el do de calibrar-se, sense aparells, la qualitat que els quedava registrada, amb més o menys fortuna, en l'esguard. Per sempre.

6

Dels fils de color (text 15)

Hilo de algodón y porcelana. 1280 °C

No tindrà pas fil del color aquell dels albercocs primerencs, ataronjat com de celístia o que recordi a Mart, aquell cap d'agulla rogenic clavat en la nit?

També em cal un rodet de blau turquesa però suau, com aquell que es fon en el verd de l'atzavara mirada de prop i sense presses. Sempre dubto amb aquest color.

Potser ja li han arribat els verds? El d'acàcia tendra, el de la molsa dins l'aigua o el que taca soques i pedres? Tots lliguen amb el verd xiprer, però d'aquest ja en tinc.

Em deixaria mirar si, entre els grisos, hi ha aquell gris de boira i fum, clar i espès alhora? Potser trobi el que busco de fa temps, el color de planxa de plom aquosa que es desfà, com li passa a la muntanya de darrere de casa quan plouen llevants. El blanc i el gris dels núvols es barallen de broma i el verd sempre en surt afavorit.

És llavors que voldria brodar el cel damunt de paper de seda.

Perdoni si li remeno els calaixos dels fils de color terra o tabac i els barrejo amb els dels colors de l'albergínia i el lilà. De seguida busco la troca de safrà o m'impaciento per trobar un altre vermell, el del gerani rabiós i resplendent de tan estimat.

Abans de marxar, em deixaria fer una ullada als grocs? Taronja, rovell, mostassa..., i amb un cop d'ull descobrir, entre els més lassos, el dels blats a punt de sega o tots els de la mel.

Tornaré un altre dia per aturar-me en els blancs perquè són fràgils i demanen temps. No sé si tindrè prou traça per distingir aquell blanc, el que juga a confondre's amb el rosa i que només creix dins el cor de les ametlles.

Miraré, de passada, si li queda negre d'aquell lluminós, el de les ombres.

7

Blanc del forat (text 28)

Tul y porcelana. 1280°C

El senyor president alça la barbata, es revifa i sempre rebufa quan puja al pis de més amunt, allà on s'acaba l'escala, és a dir, el pis de dalt de tot, per damunt de tothom.

Avui, però, ha d'anar encara més amunt del final del darrer botó de l'ascensor. Volarà ben ràpid, a la velocitat de la llum. L'espera gent pentinada, puntual i jovial eternament, com ell que ja és senyor president.

Fa cua com tothom, impacient i una mica estrany enmig de la gentada. Espera, aguanta, segueix les instruccions, fins i tot la de treure's les sabates i quedar-se en mitjons, amb enuig.

Percep dues dotzenes d'ulls fitant, alhora, un dels seus peus, no sap quin. Abaixa la mirada que queda travada en reconèixer el dit gros del seu peu esquerre que emergeix blanc del forat rodó del seu mitjó negre.

El senyor president.

ÉS UN CONEIXEMENT